

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht.....	2
Handhaving.....	4
Omgevingsrecht.....	5
Omgevingswet.....	5
Wabo.....	11
Sociale zekerheid overig.....	12
Bestuursrecht overig.....	13
Alcoholwet - Drank- en horecawet.....	13
APV.....	14
Open overheid.....	15
Studiefinanciering.....	15
Vreemdelingenrecht.....	17
Asiel.....	17
Procesrecht.....	17
Regulier.....	18
Vreemdelingenbewaring.....	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 1024

ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:6083](#)

college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Awb 2:4 lid 1

VERBOD OP VOORINGENOMENHEID. Omgevingsvergunning uitvoeren legakkerherstel. Voor zover appellante i.c. aanvoert dat de uitspraken van de voorzitter van de Adviescommissie bezwaarschriften duiden op vooringenomenheid, wordt erop gewezen dat het verbod op vooringenomenheid in artikel 2:4, eerste lid, van de Awb betrekking heeft op het college en niet op de voorzitter. Er is terecht geoordeeld dat er geen aanwijzingen zijn dat de voorzitter een persoonlijk belang had bij het besluit op bezwaar. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het college onvoldoende heeft gewaakt voor beïnvloeding van de besluitvorming door personen die tot hem behoren of voor hem werken en die een persoonlijk belang bij het besluit hebben.

JnB 2026, 1025

ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:6069](#)

college van burgemeester en wethouders van West Betuwe.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN VAN ENIGE BETEKENIS. Omgevingsvergunning aanleg tijdelijk waterbassin. I.c. wordt geoordeeld dat appellanten geen rechtstreeks feitelijke gevolgen van enige betekenis ondervinden van de vergunning. Dit feitelijke gevolg zou bestaan uit het risico op vervuiling van grondwater op de percelen van appellanten. Maar in dit geval is de afstand van het waterbassin tot het perceel en de woning van appellanten aanzienlijk. Daarbij ligt het waterbassin in een kwelgebied, wat betekent dat sprake is van een opwaartse stroming van het grondwater. Bovendien is een ringsloot om het waterbassin heen gegraven. Het is niet aannemelijk dat vervuild grondwater het perceel van appellanten bereikt als het waterbassin zou lekken. Het risico op vervuiling van grondwater op het perceel van appellanten is daarmee zodanig klein, dat zij geen belanghebbenden zijn.

JnB 2026, 1026

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 09-09-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:8748](#)

college van burgemeester en wethouders van Alphen-Chaam.

Awb 6:5

BEROEPSPROCEDURE. BEROEPSCHRIFT. GRONDEN. GEBRUIK VAN AI. I.c. is het de rechtbank opgevallen dat de gemachtigde van vergunninghoudster voor het opstellen van het beroepschrift gebruik heeft gemaakt van generatieve AI, zoals ChatGPT. Een sterke aanwijzing wordt daarvoor gezien onder meer in de verwijzingen in het beroepschrift naar eerdere uitspraken van de ABRS. De genoemde ECLI-nummers verwijzen naar uitspraken van de ABRS die over andere onderwerpen gaan, of naar ECLI-nummers die niet bestaan. Op de zitting heeft de gemachtigde van vergunninghoudster verklaard dat hij het beroepschrift, inclusief de verwijzingen naar eerdere uitspraken, met behulp van AI heeft opgesteld. Het beroepschrift bevat ook enkele onnavolgbare beroepsgronden. De rechtbank is in deze

uitspraak niet op deze gronden ingegaan maar heeft de bespreking van het beroep beperkt tot de gronden die ter zitting zijn toegelicht.

JnB 2026, 1027

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 01-10-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:9470](#)

college van burgemeester en wethouders van Tholen.

Awb 8:54 lid 1, 8:75a,

PROCESKOSTEN. Omgevingsvergunning. I.c. wordt beoordeeld of het college geheel of gedeeltelijk aan verzoekster is tegemoetgekomen. Uit rechtspraak van de ABRS geldt als uitgangspunt dat geen sprake is van tegemoetkomen als het nieuwe besluit is genomen op verzoek van een derde, zoals vergunninghoudster. Verwijzing naar uitspraken ABRS, 28-07-2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AQ5770](#) (r.o. 2.2 en 2.3) en 15-09-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2068](#) (r.o. 6.1). Er wordt aanleiding gezien om van dit uitgangspunt af te wijken. In de tussenuitspraak van 22 januari 2026 heeft de rechtbank geoordeeld dat het bestreden besluit, de omgevingsvergunning die is verleend op verzoek van vergunninghoudster, in strijd is met het motiveringsbeginsel. Vervolgens heeft vergunninghoudster het college op 24 februari 2026 verzocht om intrekking van de omgevingsvergunning. Het college heeft dat verzoek toegewezen. Onder die omstandigheden is sprake van een situatie waarin is tegemoetgekomen aan het beroep van verzoekster.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 1028

MK ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:6065](#)

burgemeester van Heerlen.

Algemene wet bestuursrecht 4:84

Opiumwet 3, 11, 11a 13b lid 1

Aanwijzing Opiumwet

Wet experiment gesloten coffeeshopketen

Damoclesbeleid Heerlen

HANDHAVING. OPIUMWET. Sluiting bedrijfspand en loods voor zes maanden.

ONSCHULDPRESUMPTIE. Geoordeeld wordt dat er in dit geval geen samenhang bestaat tussen de strafrechtelijke en de bestuursrechtelijke procedure. Omdat voor het sluiten van het pand niet is vereist dat schuld wordt vastgesteld, is ook geen sprake van het schenden van de onschuldpresumptie. **BEVOEGDHEID. WET EXPERIMENT GESLOTEN**

COFFEESHOPKETEN. Onder de omstandigheden van dit geval kan niet worden geoordeeld dat sprake was van 'handelingen in het kader van de voorbereiding van het experiment'. De uitzondering in de Wet experiment gesloten coffeeshops deed zich dan ook niet voor. De burgemeester was dan ook bevoegd het bedrijfspand te sluiten. **DAMOCLESBELEID.**

EXCEPTIEVE TOETS. De Afdeling begrijpt het Damoclesbeleid zo, dat daarin is gekozen om niet te waarschuwen in situaties van bedrijfsmatige/professionele hennepcultuur, ook niet in het geval dit in woningen op bedrijfsmatige/professionele wijze plaatsvindt. Steun daarvoor ziet zij in de artikelsgewijze toelichting van de beleidsregel. Gelet op de door de burgemeester gewenste prioritering van beroeps- of bedrijfsmatige situaties, acht de Afdeling de gelijkstelling in het Damoclesbeleid van situaties waarin daadwerkelijk hennepcultuur is aangetroffen met situaties als bedoeld in artikel 11a van de Opiumwet niet als zodanig onevenredig. In beide gevallen vormt het pand immers een schakel in de productie of distributie van drugs, zoals de wetgever ook heeft beoogd. Dat neemt niet weg dat de burgemeester met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht in individuele gevallen - indien de omstandigheden daartoe aanleiding geven - moet afwijken van zijn beleidsregel en met een waarschuwing moet volstaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 1029

Voorzieningenrechter ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:6034](#) (niet gepubliceerd op rechtspraak.nl).

college van burgemeester en wethouders van Tilburg, appellant.

Omgevingswet 5.1, 22.1

Invoeringswet Omgevingswet 4.6

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a

Omgevingsplan gemeente Tilburg 22.26

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT

BOUWWERKEN. AANVRAAG. Verlenen omgevingsvergunningen voor een

omgevingsplanactiviteit bouwwerken en voor een technische bouwactiviteit, ten behoeve van het uitbreiden van een woning. I.c. wordt geoordeeld dat het college de aanvraag ten onrechte heeft gesplitst en de losse delen als zelfstandig bouwplan heeft beoordeeld. Het college moet beslissen op de aanvraag zoals die is ingediend. Splitsing van een bouwplan dat uit verschillende onderdelen bestaat, is in beginsel niet mogelijk. Het in de aanvraag opgenomen bouwplan moet in beginsel als één geheel worden beschouwd. Een bouwplan kan alleen worden gesplitst, als het bestaat uit onderdelen die in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden. Verwijzing naar ABRS 12-10-2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BT7390](#). I.c. kunnen de beschreven gedeelten van het bouwplan niet in bouwkundig en functioneel opzicht van elkaar worden onderscheiden. De twee gedeelten staan op dezelfde fundering en delen dezelfde draagconstructie. Daar waar de tweelaagse en de eenlaagse uitbreiding op de begane grond in elkaar overlopen, bevindt zich geen scheidingswand maar is gekozen voor een open doorlopende ruimte waar, gelet op de bouwtekeningen, de keuken wordt gesitueerd. Op de zitting is gebleken dat ook de rest van het eenlaagse en tweelaagse gedeelte, is bedoeld voor de woonfunctie.

JnB 2026, 1030

Rechtbank Gelderland, 15-10-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:7905](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Beuningen.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 16.55 lid 7

Omgevingsregeling 7.4 lid 2

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. Verlenen

omgevingsvergunning aan COA voor opvang 55 alleenstaande minderjarige vreemdelingen voor 10 jaar in voormalig kantoorpand. PARTICIPATIE. VERPLICHT. I.c. hebben een groot aantal overleggen en bijeenkomsten plaatsgevonden met burgers en ondernemers voordat de aanvraag voor de omgevingsvergunning is ingediend. De keuze van vergunninghouder om bij deze overleggen burgers te betrekken die direct rondom de opvanglocatie wonen acht de rechtbank niet onredelijk. Het is niet mogelijk om met iedereen te overleggen. Omdat eiseres op [nummer] meter van de opvanglocatie woont en hier ook geen zicht op heeft ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat zij actiever in de participatie had moeten

worden betrokken. Gelet op het aantal overleggen en bijeenkomsten dat heeft plaatsgevonden is voldoende aan participatie gedaan en heeft het college terecht de aanvraag in behandeling genomen. **SOCIALE VEILIGHEID.** Geen aanleiding voor het oordeel dat het college verdergaande voorschriften in de omgevingsvergunning had moeten opnemen, zoals eisers verlangen. Het is primair aan het college om de evenwichtige toedeling van functies aan locaties te beoordelen. Het college heeft de voorschriften aan de vergunning verbonden die hiertoe nodig werden geacht. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de gestelde voorschriften voldoende zijn in het kader van de evenwichtige toedeling van functies aan locaties. Dat eisers suggesties hebben gedaan voor meer specifieke voorschriften, maakt dit oordeel niet anders. **FLORA en FAUNA. UITVOERBAARHEID.** Anders dan bijvoorbeeld de voorzieningenrechter van de rechtbank Midden-Nederland 20-08-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:5669](#), is de rechtbank van oordeel dat ook onder het nieuwe recht de uitvoerbaarheid dient te worden beoordeeld bij het verlenen van een omgevingsvergunning voor het afwijken van het omgevingsplan en dat de bestaande rechtspraak van de Afdeling over uitvoerbaarheid dus van toepassing blijft. Dat de eis dat onlosmakelijke activiteiten samen moeten worden aangevraagd, zoals gold onder de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht niet meer geldt onder de Omgevingswet impliceert niet dat de uitvoerbaarheid niet meer hoeft te worden beoordeeld.

JnB 2026, 1031

MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-10-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:7108](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

Omgevingswet 5.39

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.899

OMGEVINGSWET. GELUIDBEHEERSPLAN. Wabo-omgevingsvergunning voor het tijdelijk verruimen van geluidsniveaus. I.c. wordt geoordeeld dat het college heeft kunnen afzien van het opleggen van de verplichting om een geluidbeheersplan op te stellen. Een geluidbeheersplan is een doorlopend proces met een monitoringsprotocol, een klachtenprotocol en een programma om de geluidsbelasting verder te verlagen en aanvullende maatregelen te treffen in gevallen waarin sprake is van geluidsoverlast of deze overlast kan worden verwacht. Paragraaf 2.4 van de voorschriften verbonden aan het bestreden besluit voorziet reeds in de verplichting om gerichte maatregelen te treffen ter voorkoming en beperking van geluidsoverlast. Niet valt in te zien waarom na het treffen van deze maatregelen desondanks nog steeds geluidsoverlast bij gevoelige receptoren zou zijn te verwachten. Het college heeft hierbij tevens de voor de woningen vastgestelde MTG-waarden kunnen betrekken. BBT 13 is niet van toepassing. Het college was dan ook niet verplicht een geluidbeheersplan voor te schrijven. Dit laat onverlet dat, als na controle zou blijken dat het bedrijf niet kan voldoen aan de voorschriften, dit aanleiding zou kunnen zijn om de omgevingsvergunning te wijzigen en alsnog het bedrijf te verplichten een geluidbeheersplan op te stellen, gelet op artikel 5.39 van de Omgevingswet in combinatie met artikel 8.899 van het Bkl.

JnB 2026, 1032

Rechtbank Gelderland, 30-09-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:7732](#)

college van dijkgraaf en heemraden van het Waterschap Rivierenland.

Omgevingswet

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 2.11 lid 1

Algemene wet bestuursrecht 1:3

Habitatrichtlijn

Kaderrichtlijn Water

OMGEVINGSWET. WATERACTIVITEIT. BESLUIT. AANVRAAG. Niet in behandeling genomen handhavingsverzoek. I.c. wordt geoordeeld dat het verzoek van eiseres om ervoor te zorgen dat het gebruik van bestrijdingsmiddelen op 37 percelen wordt gestaakt – althans dat de oppervlakte- en grondwaterverontreiniging die ten gevolge daarvan ontstaat zo snel mogelijk wordt beëindigd – en om maatwerkvoorschriften op te leggen aan de exploitant(en) van die percelen zodat wordt voldaan aan de Habitatrichtlijn en de Kaderrichtlijn Water te onbepaald is om als aanvraag te worden aangemerkt. Omdat het verzoek te onbepaald is heeft het college terecht geconcludeerd dat het handhavingsverzoek geen aanvraag betreft in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Voor zover eiseres betoogt dat een handhavingsverzoek niet de precieze locaties of tijdstippen van overtredingen hoeft te vermelden en dat handhaving op basis van kadastrale perceelaanduidingen wel degelijk mogelijk is, kan daar in algemene zin in mee worden gegaan. Maar specifiek voor deze situatie maakt dat het oordeel niet anders, omdat het ontbreekt aan specifieke aanknopingspunten voor onderzoek naar de vraag of er een overtreding wordt begaan waarvoor het college het bevoegd gezag is.

MAATWERKVOORSCHRIFTEN. ZORGPLICHT. Eiseres heeft het college verzocht om maatwerk, waarmee de zorgplicht van artikel 2.11, eerste lid, van het Bal voor het concrete geval kan worden ingevuld. Het college heeft het verzoek om maatwerkvoorschriften als verlengstuk van het handhavingsverzoek kunnen beschouwen; in die zin dat de beoordeling van het verzoek om maatwerk pas aan de orde komt nadat is komen vast te staan dat sprake is van een overtreding. Het bestaan van overtredingen is niet komen vast te staan en het college heeft mogen aannemen dat het verzoek om maatwerkvoorschriften daarmee ook niet aan de orde is.

JnB 2026, 1033

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 24-09-2026, [ECLI:NL:RBZWB:2026:9469](#)

gemeenteraad van de gemeente Zundert, (de raad).

Omgevingswet (Ow) 11.5, 11.18, 16.33b, 16.33d, 16.93, 16.96, 16.97 lid 1, 16.98, 16.107, 16.110

Omgevingsbesluit (Ob) 7.6

OMGEVINGSWET. ONTEIGENING. BEKRACHTIGINGSVERZOEK. Verzoek om bekrachtiging onteigeningsbeschikking. Realiseren Kindcentrum. **BEDENKINGEN. BELANGHEBBENDEN.** Belanghebbenden zijn erfgenamen van de eigenaar van de percelen en kunnen daarom worden aangemerkt als belanghebbende bij de onteigeningsbeschikking. Verwijzing naar artikel 16.97, eerste lid, onder a, Ow. **WETTELIJKE VORMVOORSCHRIFTEN.** Van een gebrek in (de totstandkoming van) de onteigeningsbeschikking is geen sprake nu het gaat om de verstrekking van de logboeken na de totstandkoming van de onteigeningsbeschikking. Bovendien heeft de raad bij het indienen van de op zaak betrekking hebbende stukken ook de

logboeken bijgevoegd. Daarnaast zijn door de raad in aanloop naar de zitting ook bijgewerkte logboeken ingediend. De rechtbank heeft deze stukken naar partijen doorgezonden.

Belanghebbende 1 heeft dus (alsnog) kennis kunnen nemen van de inhoud van het op hem betrekking hebbende logboek en dat bij zijn aanvullende bedenking dan wel nadere reactie kunnen betrekken. Verder heeft belanghebbende 1 ter zitting nog de mogelijkheid gehad om nader op de inhoud ervan in te gaan. **ONTEIGENINGSBELANG.** De raad heeft terecht gesteld dat het onteigeningsbelang uit het TAM-omgevingsplan volgt. Alleen die (delen van) percelen die nodig zijn voor de realisatie van dat omgevingsplan kunnen worden onteigend. De door belanghebbende 1 aangevoerde gronden die onder meer zien op een spuitvrije zone en effecten van het Kindcentrum op zijn bedrijfsvoering zien, zijn planologisch van aard en horen thuis in de beroepsprocedure tegen het TAM-omgevingsplan bij de Afdeling.

NOODZAAK. MINNELIJKE VERWERVING. Geoordeeld wordt dat onteigening noodzakelijk is. Er is een redelijke poging tot minnelijke verwerving gedaan. De raad heeft schriftelijk aanbod in geld aan belanghebbenden gedaan en dit aanbod kan als niet onredelijk worden beschouwd. De wens van belanghebbende 1 om in vervangende grond te worden gecompenseerd wordt gelet op de voorgenomen voortzetting van het bedrijf en de op zitting toegelichte noodzaak van behoud van het huiskavel begrijpelijk geacht. Uit het logboek blijkt dat de raad, hoewel daartoe niet verplicht, onderzocht heeft of vervangende grond kon worden aangeboden in het kader van de minnelijke onderhandelingen ter voorkoming van onteigening. Dat is niet gelukt. Gelet daarop heeft de raad kunnen volstaan met een bod in geld.

JnB 2026, 1034

Rechtbank Den Haag, 17-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:29673](#)

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer.

Omgevingsplan van de gemeente Zoetermeer (omgevingsplan) 22.26, 22.27, 22.36

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. VERGUNNINGSVRIJ. Afwijzen handhavingsverzoek voor het zonder omgevingsvergunning bouwen van een aanbouw. I.c. wordt geoordeeld dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de aanbouw omgevingsvergunningvrij is en het college het handhavingsverzoek van eisers dus terecht heeft afgewezen. Relatie tussen artikel 22.36 en 22.27 van het Omgevingsplan.

[...] 7. Artikel 22.26 van het omgevingsplan bevat een verbod om zonder omgevingsvergunning een bouwactiviteit te verrichten en het te bouwen bouwwerk in stand te houden en te gebruiken (de omgevingsplanactiviteit bouwwerken). Artikel 22.27 van het omgevingsplan maakt op dit verbod een uitzondering, in het geval een bouwwerk voldoet aan de voorwaarden uit dat artikel. Voor die bouwwerken is geen omgevingsvergunning vereist, mits ze in overeenstemming zijn met het omgevingsplan.¹ Dat betekent dat een bouwwerk onverminderd aan de bestemmingsregels over het bouwen, in stand houden en gebruiken van het bouwwerk moet voldoen. In artikel 22.27 van het omgevingsplan zijn activiteiten opgenomen die voorheen – met uitzondering van enkele ondergeschikte aanpassingen en een aanvulling van erf- en perceelafscheiding – opgenomen waren in artikel 3 van bijlage II bij het Bor.

7.1. Artikel 22.36 van het omgevingsplan maakt op het verbod van artikel 22.26 van het omgevingsplan ook een uitzondering, in het geval een bouwwerk voldoet aan de voorwaarden uit dat artikel. Voor die bouwwerken is geen omgevingsvergunning vereist. Anders dan het geval is voor de bouwwerken als bedoeld in artikel 22.27 van het omgevingsplan, wordt van de in artikel 22.36 van

het omgevingsplan bedoelde bouwwerken van rechtswege aangenomen dat deze in overeenstemming zijn met het omgevingsplan. Er vindt in die gevallen dus geen toets meer plaats aan het omgevingsplan. In artikel 22.36 van het omgevingsplan zijn activiteiten opgenomen die voorheen grotendeels waren opgenomen in artikel 2 van bijlage II bij het Bor.

7.2. Anders dan eisers betogen, is artikel 22.36 van het omgevingsplan geen bijzondere invulling van het toetsingskader als bedoeld in artikel 22.27 van het omgevingsplan. Artikel 22.36 van het omgevingsplan vormt een aanvulling op artikel 22.27 van het omgevingsplan; als – in aanvulling op de voorwaarden van artikel 22.27 van het omgevingsplan – aan de voorwaarden van artikel 22.36 van het omgevingsplan is voldaan, is sprake van een omgevingsvergunningvrije activiteit die van rechtswege in overeenstemming is met het omgevingsplan. Het is dus niet zo dat een activiteit, om aangemerkt te kunnen worden als omgevingsvergunningvrije activiteit als bedoeld in artikel 22.27 van het omgevingsplan, ook moet voldoen aan de voorwaarden van artikel 22.36 van het omgevingsplan. Als voldaan is aan de voorwaarden uit artikel 22.27 van het omgevingsplan, moet de activiteit nog wel getoetst worden aan de van toepassing zijnde bestemmingsregels over het bouwen, in stand houden en gebruiken van een bouwwerk. Anders dan eisers betogen, bevat artikel 22.36 van het omgevingsplan niet dergelijke regels.

7.3. De rechtbank kan eisers ook niet volgen in hun betoog dat, wanneer voldaan is aan de voorwaarden van artikel 22.27 van het omgevingsplan, nog moet worden beoordeeld of het betreffende bouwwerk wel strekt tot gebruik overeenkomstig het gebruiksdoel zoals bepaald in artikel 22.36, aanhef en onder a, sub 2, onder ii, in samenhang gelezen met artikel 22.37, eerste lid, van het omgevingsplan. Uit de passage in de Nota van Toelichting horende bij het Bor waar eisers ter onderbouwing van hun betoog naar hebben verwezen, volgt dat als er in de artikelen 2 en 3 van bijlage II bij het Bor een planologisch gebruiksdoel is voorgeschreven waartoe het gebruik van het op te richten bouwwerk moet strekken, het op te richten bouwwerk enkel als omgevingsvergunningvrij kan worden aangemerkt als het bouwwerk ook daadwerkelijk voor dat gebruiksdoel wordt opgericht.² Diezelfde redenatie geldt weliswaar voor het systeem van omgevingsvergunningvrij bouwen onder de Omgevingswet, nu de bedoeling van de wetgever is geweest om de regels die voorheen onder het regime van de Wabo golden zoveel mogelijk beleidsneutraal over te zetten. In het geval van artikel 22.27, aanhef en onder a, van het omgevingsplan is echter geen planologisch gebruiksdoel voorgeschreven waartoe het gebruik van het op te richten bouwwerk moet strekken. [...]

JnB 2026, 1035

Rechtbank Den Haag, 16-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:29431](#)

college van burgemeester en wethouders van Kaag en Braassem, het college, college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, gedeputeerde staten.

Omgevingswet (Ow) 2.4

Zuid-Hollandse Omgevingsverordening (Omgevingsverordening) 7.78, 7.79

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. BEVOEGDHEID. INSTRUCTIEREGELS. Afwijzing handhavingsverzoeken ten aanzien van beweegbaarheid bruggen op de Rijkswetering. I.c. wordt geoordeeld dat zowel het college als gedeputeerde staten niet bevoegd zijn tot handhaving. Het college dient op grond van de instructieregels van de artikelen 7.78 en 7.79 van de Omgevingsverordening bij de vaststelling van een omgevingsplan voor het recreatietoervaartnet rekening te houden met het voorkomen van belemmeringen van de recreatieve bevaarbaarheid van vaarwegen die behoren tot het recreatietoervaartnet, waar de Rijkswetering onder valt. Er is echter nog geen omgevingsplan als bedoeld in artikel 2.4. van

de Ow vastgesteld. Uit het eigenaarschap van de Paardebrug en de Zwanenbrug kan geen publiekrechtelijke verplichting worden afgeleid de bruggen beweegbaar te houden. Met de instructieregels in de artikelen 7.78 en 7.79 van de Omgevingsverordening heeft de provincie de verantwoordelijkheid voor het voorkomen van belemmeringen van de bevaarbaarheid van recreatieve vaarwegen, zoals de Rijkswetering, aan de gemeente overgedragen. Dat de gemeenteraad nog geen omgevingsplan heeft vastgesteld waarin rekening is gehouden met deze instructieregels, betekent niet dat gedeputeerde staten op grond van die instructieregels handhavend kunnen optreden.

JnB 2026, 1036

Rechtbank Den Haag, 25-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:29425](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag, het college.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:43, 5:44

Omgevingswet (Ow) 18.12, 4.3 lid 1 aanhef en onder a

Besluit Bouwwerken leefomgeving (Bbl) 6.4

Wet milieubeheer 9.2.2.1 lid 1

Vuurwerkbesluit 1.2.2 lid 1

Wet op de economische delicten (WED)

OMGEVINGSWET. BOETE. UNA-VIA. Bestuurlijke boete voor opslaan illegaal vuurwerk in kelderbox woning. De officier van justitie heeft aan eiser een strafbeschikking uitgevaardigd. De bestuurlijke boete is een overtreding van artikel 6.4 van het Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl). De strafbeschikking ziet op een overtreding van artikel 1.2.2, eerste lid, van het Vuurwerkbesluit. I.c. wordt geoordeeld dat de bestuurlijke boete en de strafbeschikking zien op dezelfde gedraging, zowel in feitelijke als in juridische zin. De strafbeschikking is ná het bestreden besluit uitgevaardigd. Om die reden stond artikel 5:44, eerste lid, van de Awb niet in de weg aan het opleggen van de bestuurlijke boete. Het tweede en derde lid van dat artikel, in samenhang gelezen, stonden daar wél aan in de weg. De aan eiser verweten gedraging (het opslaan van illegaal vuurwerk in de kelderbox van zijn woning) is immers tevens een strafbaar feit, zodat het college de gedraging op grond van het tweede lid aan de officier van justitie had moeten voorleggen. Van een wettelijk voorschrift of een overeenkomst met het openbaar ministerie waarin is bepaald dat daarvan kan worden afgezien, is de rechtbank niet gebleken. Op grond van het derde lid had het college voor deze gedraging vervolgens slechts een bestuurlijke boete kunnen opleggen als de officier van justitie zou hebben medegedeeld af te zien van strafvervolging of als het college niet binnen dertien weken een reactie van de officier van justitie zou hebben ontvangen. In deze zaak heeft het college de gedraging echter niet voorgelegd aan de officier van justitie. De officier van justitie heeft ook niet medegedeeld dat hij afziet van strafvervolging ten aanzien van eiser. Op grond van artikel 5:44, tweede en derde lid, van de Awb was het college daarom niet bevoegd om eiser een bestuurlijke boete op te leggen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 1037

ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:6094](#)

college van burgemeester en wethouders van Bernheze.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. SPUITZONES. Verlenen omgevingsvergunning voor bedrijfswoning met bijgebouw. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt dat in het algemeen een afstand van 50 m tussen gevoelige functies en agrarische bedrijvigheid waarbij gewasbeschermingsmiddelen worden gebruikt, niet onredelijk wordt geacht. Het is toegestaan deze afstand te verkleinen als daaraan een deugdelijke motivering ten grondslag ligt. In eerdere uitspraken heeft de Afdeling overwogen dat een kortere afstand kan worden gemotiveerd aan de hand van een zorgvuldig op de locatie toegesneden onderzoek.

Verwijzing naar ABRS 30-03-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:855](#), onder 7. I.c. heeft vergunninghoudster pas in hoger beroep een onderzoek ingediend. Dit onderzoek kan worden aangemerkt als een deugdelijke motivering op grond van zorgvuldig onderzoek voor het aanhouden van een afstand van 25 meter tussen het perceel van appellante en anderen waar gewasbeschermingsmiddelen worden gebruikt en de beoogde bedrijfswoning. Omdat de rechtbank had moeten onderkennen dat er een onderzoek had moeten zijn, is het incidenteel hoger beroep gegrond. Omdat het overkoepelende oordeel van de rechtbank dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen op het perceel van appellante en anderen niet in de weg staat aan verlening van de omgevingsvergunning voor de bedrijfswoning, juist is, heeft dit geen gevolgen voor de uitspraak van de rechtbank.

JnB 2026, 1038

MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-10-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:7108](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e

Omgevingswet 5.39

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.899

WABO(-milieu). GELUIDBEHEERSPLAN. Omgevingsvergunning voor het tijdelijk verruimen van geluidsniveaus. I.c. wordt geoordeeld dat het college heeft kunnen afzien van het opleggen van de verplichting om een geluidbeheersplan op te stellen. Een geluidbeheersplan is een doorlopend proces met een monitoringsprotocol, een klachtenprotocol en een programma om de geluidsbelasting verder te verlagen en aanvullende maatregelen te treffen in gevallen waarin sprake is van geluidsoverlast of deze overlast kan worden verwacht.

Paragraaf 2.4 van de voorschriften verbonden aan het bestreden besluit voorziet reeds in de verplichting om gerichte maatregelen te treffen ter voorkoming en beperking van geluidsoverlast. Niet valt in te zien waarom na het treffen van deze maatregelen desondanks nog steeds geluidsoverlast bij gevoelige receptoren zou zijn te verwachten. Het college heeft hierbij tevens de voor de woningen vastgestelde MTG-waarden kunnen betrekken. BBT 13 is niet van toepassing. Het college was dan ook niet verplicht een geluidbeheersplan voor te schrijven. Dit laat onverlet dat, als na controle zou blijken dat het bedrijf niet kan voldoen aan de voorschriften, dit aanleiding zou kunnen zijn om de omgevingsvergunning te wijzigen en

alsnog het bedrijf te verplichten een geluidbeheersplan op te stellen, gelet op artikel 5.39 van de Omgevingswet in combinatie met artikel 8.899 van het Bkl.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 1039

MK CRvB, 08-10-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1349](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Wet langdurige zorg (Wlz) 1.2.1, 1.2.2, 2.1.1, 2.1.3

Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1999 (KB 746) 9

Beleidsregel SB 1027

WET LANGDURIGE ZORG. INGEZETENE. GEEN DUURZAME BAND VAN PERSOONLIJKE AARD MET NEDERLAND. Appellant verbleef in ieder geval vanaf 9 augustus 2020 al jaren hoofdzakelijk in het buitenland [plaats] en vanuit daar veel van zijn werkzaamheden verrichtte. In [plaats] beschikt appellant over een duurzaam tot zijn beschikking staande woonruimte. Het verblijf in Nederland is kortdurend en beperkt zich tot zakelijke en familiale activiteiten en medische afspraken. Mede gelet op het tijdsverloop heeft de Svb terecht aanleiding gezien om vanaf 9 augustus 2020 geen duurzame band van persoonlijke aard van appellant met Nederland meer aan te nemen. De in aanmerking komende omstandigheden van dit geval, waaronder de op Nederland gerichte zakelijke activiteiten van appellant, zijn van onvoldoende gewicht om ook vanaf 9 augustus 2020 nog een duurzame band van persoonlijke aard tussen appellant en Nederland – en daarmee woonplaats in Nederland aan te nemen.

Ook de werkzaamheden die appellant in Nederland heeft verricht, leiden niet tot verzekering voor de Wlz. Er is geen sprake van werkzaamheden op grond waarvan appellant aan de loonbelasting is onderworpen dan wel van belastbare winst uit Nederlandse onderneming. Aangevallen uitspraak bevestigd.

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 8 oktober 2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1352](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Alcoholwet - Drank- en horecawet

JnB 2026, 1040

ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5962](#)

burgemeester van Nijmegen.

Alcoholwet 1, 3, 29, 30, 30a, 31

ALCOHOLWET. ALCOHOLVERGUNNING. SLUITINGSBEVEL. OVERTREDING. Sluiting lunchcafé. I.c. wordt geoordeeld dat geen sprake is van overtreding van artikel 3, eerste lid, van de Alcoholwet. De burgemeester mocht daarom geen last onder bestuursdwang opleggen. Uit de Alcoholwet volgt niet dat het verplicht is dat een leidinggevende ook over een eigen alcoholvergunning beschikt. Uit artikel 29, tweede lid, en artikel 30a van de Alcoholwet volgt immers dat een leidinggevende kan worden bijgeschreven op het aanhangsel bij een bestaande alcoholvergunning. De wijziging in de samenstelling van de vennoten levert wel een verandering op zoals bedoeld in artikel 30 van de Alcoholwet, waardoor het lunchcafé niet langer in overeenstemming is met de in de vergunning gegeven omschrijving. Bij het uitblijven van een melding daarvan door vergunninghouder, wordt de vergunning op grond van artikel 31, eerste lid, aanhef en onder d, van de Alcoholwet, door de burgemeester ingetrokken.

[...] 5.1. Op grond van artikel 3, eerste lid, van de Alcoholwet is het verboden zonder daartoe strekkende vergunning van de burgemeester het horecabedrijf of slijtersbedrijf uit te oefenen. In artikel 1 van de Alcoholwet wordt onder horecabedrijf verstaan: de activiteit in ieder geval bestaande uit het bedrijfsmatig of anders dan om niet verstrekken van alcoholhoudende drank voor gebruik ter plaatse.

De Afdeling volgt de rechtbank niet in haar redenering in overweging 9.1 van de uitspraak. Naar het oordeel van de Afdeling is er in dit geval, zoals [appellante] ook betoogt, geen sprake van een overtreding van artikel 3, eerste lid, van de Alcoholwet. De burgemeester mocht daarom geen last onder bestuursdwang opleggen.

Zoals onder de inleiding is vermeld is de alcoholvergunning van

28 oktober 2019 aan [vennoot A] en [vennoot C] verleend, is [vennoot C] op 1 maart 2022 uit de vof getreden en is op 22 maart 2022 [vennoot B] tot de vof toegetreden.

Uit de Alcoholwet volgt niet, zoals de rechtbank heeft geoordeeld, dat het verplicht is dat een leidinggevende ook over een eigen alcoholvergunning beschikt. Uit artikel 29, tweede lid, en artikel 30a van de Alcoholwet volgt immers dat een leidinggevende kan worden bijgeschreven op het aanhangsel bij een bestaande alcoholvergunning. Dat is in dit geval ook gebeurd, nu [vennoot B] sinds 30 september 2021 op het aanhangsel als leidinggevende staat bijgeschreven. Verder is niet in geschil dat [vennoot A] ten tijde van de sluiting van het lunchcafé beschikte over de alcoholvergunning van 28 oktober 2019. Dat betekent dat het horecabedrijf niet zonder een daartoe verstrekende vergunning is uitgeoefend.

Voor zover de rechtbank heeft bedoeld te oordelen dat [vennoot B] door zijn toetreding als vennoot tot de vof over een eigen alcoholvergunning dient te beschikken, en er om die reden sprake is van een overtreding van artikel 3, eerste lid, van de Alcoholwet, volgt de Afdeling die redenering ook niet. Artikel 3, eerste lid, van de Alcoholwet voorziet in een verbod om een horecabedrijf uit te oefenen zonder vergunning. De wijziging van de vennoten binnen de vof betekent niet dat vanaf het moment

van die wijziging geen gebruik meer is gemaakt van de al bestaande alcoholvergunning, nu de exploitatie van het lunchcafé door [vennoot A] is voortgezet. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3487](#), onder 5.2.1.

Daarentegen levert de wijziging in de samenstelling van de vennoten, in dit geval door het uittreden van [vennoot C] en het intreden van [vennoot B] tot de vof, wel een verandering op zoals bedoeld in artikel 30 van de Alcoholwet, waardoor het lunchcafé niet langer in overeenstemming is met de in de vergunning gegeven omschrijving. In dit geval had [vennoot A] de burgemeester hiervan op de hoogte moeten stellen. Bij het uitblijven daarvan, wordt de vergunning op grond van artikel 31, eerste lid, aanhef en onder d, van de Alcoholwet, door de burgemeester ingetrokken. Dit heeft de burgemeester echter niet gedaan. Daarom bestond er ten tijde van het besluit van 26 september 2022 nog een geldige alcoholvergunning voor het lunchcafé en was er derhalve geen sprake van een overtreding. De burgemeester mocht reeds daarom niet overgaan tot de sluiting van het lunchcafé. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

APV

JnB 2026, 1041

ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5963](#)

burgemeester van Nijmegen.

Algemene Plaatselijke Verordening Nijmegen (Apv) 2:33b, 6:5

APV. HANDHAVING. EXPLOITATIEVERGUNNING. VERVALLEN VAN RECHTSWEGE.

Sluitingsbevel cafetaria onder opleggen van een last onder bestuursdwang. I.c. wordt geoordeeld dat de exploitatievergunning niet van rechtswege is vervallen en de burgemeester ten onrechte een last onder bestuursdwang heeft opgelegd. Uit artikel 2.33b, eerste lid, aanhef en onder b, van de Apv volgt nog steeds niet voldoende eenduidig dat een exploitatievergunning die aan meerdere natuurlijke personen is verleend van rechtswege vervalt als een van deze natuurlijke personen stopt met de exploitatie, bijvoorbeeld door uit een voor de exploitatie verantwoordelijke vof te treden of anderszins de samenstelling in die vof wijzigt. Evenmin is duidelijk of in deze situatie sprake is van verlies van de hoedanigheid van exploitant als bedoeld in artikel 2.33b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Apv. Daarbij acht de Afdeling het van zwaarwegend belang dat het bij deze bepaling in de Apv niet gaat om het intrekken van een vergunning, maar om het van rechtswege vervallen van een vergunning, waarbij direct, zonder dat daarover een besluit wordt genomen, praktische en juridische gevolgen voor de vergunninghouder intreden. Vanuit een oogpunt van rechtszekerheid voor de vergunninghouder moet in zo'n geval klip en klaar zijn in welke situatie de vergunning van rechtswege vervalt. Daarvan is hier geen sprake. Onder deze omstandigheden is toepassing van artikel 2.33b, eerste lid, aanhef en onder b en c, van de Apv in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en dient die bepaling daarom buiten toepassing te worden gelaten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2026, 1042

MK ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:6072](#)

minister voor Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking (nu: de minister van Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking).

Verordening (EU) 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van de Europese Unie van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (DWU) 12

Wet open overheid (Woo) 5.1, 5.3, 8.8

WOO. VERZOEK. BIJZONDERE OPENBAARHEIDSREGELING. Gedeeltelijke openbaarmaking documenten. Voor dit geschil gaat de Afdeling ervan uit dat artikel 12 van het DWU voorrang heeft op de Woo. Met de uitspraak van 2 november 2022 heeft de rechtbank ook een oordeel gegeven over de vraag of het DWU voorgaat op nationale regels over openbaarmaking, zoals voorheen neergelegd in de Wob en nu in de Woo. Vaststaat dat geen van de partijen in hoger beroep is gegaan tegen de uitspraak van de rechtbank van 2 november 2022. De rechtbank is daarom terecht uitgegaan van de juistheid van het oordeel in die uitspraak. Dat ten tijde van de uitspraak van 2 november 2022 de Wob nog op de besluiten van toepassing was, maakt dit niet anders. De Wob is op 1 april 2022 ingetrokken en daarvoor is de Woo in de plaats getreden. Gelet op haar eerdere oordeel dat het DWU voorrang heeft op het nationale recht, is de rechtbank in haar uitspraak van 27 maart 2024 terecht ervan uitgegaan dat het DWU ook voorrang heeft op de Woo.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2026, 1043

MK CRvB, 08-10-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1329](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet tegemoetkoming onderwijsbijdrage en scholieren (Wtos) 2.3, 2.9, 11.4

WTOS. SCHOOLOPLEIDING BUITEN NEDERLAND (INTERNATIONAL BACCALAUREATE PROGRAMMA) AAN HET [NAAM COLLEGE]. Betrokkene kan geen aanspraak maken op een tegemoetkoming. Er is geen aanleiding voor toepassing van de hardheidsclausule. De door betrokkene voorgestane categorale afwijking van artikel 2.9 van de Wtos is evident in strijd met de bedoeling van de wetgever. Aangevallen uitspraak vernietigd.

5.2. De Raad stelt vast, en dat is tussen partijen ook niet in geschil, dat het [naam College] , waar betrokkene ten tijde van belang onderwijs volgde, geen onderwijsinstelling is die recht geeft op een tegemoetkoming voor scholieren op grond van artikel 2.9 van de Wtos, zodat volgens de wet geen recht op een tegemoetkoming bestaat. [...]

5.4. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat het de uitdrukkelijke bedoeling is van de wetgever dat slechts aanspraak op een tegemoetkoming op grond van de Wtos bestaat voor (bepaalde) opleidingen die in Nederland gevolgd worden.[...] Gelet op de expliciete keuze van de wetgever wordt in artikel 2.9 van de Wtos alleen verwezen naar wetten die een werking binnen Nederland hebben.

5.5. De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat de minister in het kader van de mogelijke toepassing van de hardheidsclausule onderzoek had moeten doen naar de financiële

omstandigheden van betrokkene om te kunnen beoordelen of zij, na het wegvallen van de kinderbijslag, het onderwijs aan het [naam College] nog wel zou kunnen voortzetten. In een aanvraagsituatie als hier aan de orde is het aan betrokkene om bijzondere individuele omstandigheden te stellen, en te onderbouwen, die de minister aanleiding moeten geven om toepassing te geven aan de hardheidsclausule. Het ligt niet op de weg van de minister om actief onderzoek te moeten doen naar dergelijke omstandigheden.

5.6 Verder is, gelet op wat onder 5.3 en 5.4 is overwogen, het in algemene zin moeilijk voorstelbaar dat financiële omstandigheden van de scholier en zijn ouders aanleiding kunnen geven tot toepassing van de hardheidsclausule. In dit concrete geval is dat niet anders. Het ontstaan van een financieel gat door het wegvallen van de kinderbijslag en het gemis van een toelage op grond van de Wtos zijn immers het directe gevolg van de keuze voor het volgen van een schoolopleiding buiten Nederland. Daarin heeft de wetgever in beginsel voorzien en in zoverre komt dit gevolg volledig voor rekening van betrokkene.

5.7. Uit 5.5 en 5.6 volgt dat het hoger beroep van de minister slaagt. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Raad de beroepsgrond die de rechtbank onbesproken heeft gelaten, beoordelen.

5.8.1. Betrokkene heeft in beroep aangevoerd dat voor opleidingen voor voortgezet onderwijs aan het United World College (UWC) buiten Nederland, met toepassing van de hardheidsclausule, een categorale afwijking van artikel 2.9 van de Wtos moet worden gemaakt omdat het niet toekennen van een toelage voor deze opleidingen ingaat tegen de bedoeling van de wetgever. Het zijn excellente opleidingen die leerlingen goed voorbereiden om later bij te dragen aan de Nederlandse samenleving, wat het doel is van onderwijs. Bovendien zorgt een categorale afwijking voor gelijke kansen op goede educatie, zodat ook leerlingen van ouders met een modaal inkomen naar het UWC kunnen.

5.8.2. Uit 5.3 en 5.4 volgt dat deze beroepsgrond niet slaagt. De door betrokkene voorgestane categorale afwijking van artikel 2.9 van de Wtos is evident in strijd met de bedoeling van de wetgever. Wat betrokkene in dit verband heeft aangevoerd, kan dan ook niet leiden tot toepassing van de hardheidsclausule.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 1044

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 09-10-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:30035](#)
minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1347

ASIEL. TURKIJE. GÜLENBEWEGING. Eiser en eiseres zijn echtgenoten van elkaar en betrokken bij de Gülenbeweging. De rechtbank vernietigt de bestreden besluiten. De rechtbank is van oordeel dat wat eiser is overkomen, gekwalificeerd moet worden als 'rechtstreeks bedreigd met zulke vervolging' als bedoeld in artikel 4, vierde lid, van de Kwalificatieverordening. De minister is daarmee uitgegaan van een verkeerde bewijslast. Ook heeft de minister bij de beoordeling van de politieke overtuiging van eisers een onjuiste toetsingsmaatstaf heeft gehanteerd, door een zekere mate van terughoudendheid te verwachten. De rechtbank is in het licht van het arrest Quotal van oordeel dat in het geval van eisers een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij bij terugkeer naar Turkije strafrechtelijk vervolgd zullen worden inzake Gülenisme. Beroepen gegrond. De rechtbank verwijst de zaken daarom terug naar de minister en draagt de minister op om de gevraagde internationale bescherming te verlenen.

JnB 2026, 1045

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 12-10-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:30341](#)
minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1351

ASIEL. ITALIË. INTERSTATELIJK VERTROUWENSBEGINSEL. Deze uitspraak gaat over het niet in behandeling nemen van de asielaanvraag van eiseres. De minister heeft deze aanvraag niet in behandeling genomen omdat Italië op grond van de Asiel- en migratiebeheerverordening (Amb-verordening) verantwoordelijk is voor de behandeling daarvan.

De rechtbank komt tot het oordeel dat het beroep gegrond is. De minister heeft niet deugdelijk onderzocht en gemotiveerd of voor Italië weer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan, mede gelet op de kwetsbare positie van eiseres en haar minderjarige kind.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2026, 1046

MK ABRS, 09-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5951](#)
minister van Asiel en Migratie.

EVRM 6

PROCESRECHT. OVERSCHRIJDING REDELIJKE TERMIJN. SCHADEVERGOEDING PER GEZINSLID. Het uitgangspunt is dat schade als gevolg van de overschrijding van de redelijke termijn op individuele basis wordt bepaald en dat spanning en frustratie worden

verondersteld. Niet aannemelijk is dat het gezamenlijk procederen van gezinsleden in een reguliere vreemdelingenzaak leidt tot een matigende invloed op de ervaren mate van ongemak, spanning en onzekerheid. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, vormen de omstandigheden dat appellanten één bezwaarschrift en één beroepschrift hebben ingediend en dat de gezamenlijk gevoerde procedure primair gaat over intrekking van de aan appellant 1 verleende verblijfsvergunning, waarvan zijn vrouw en de kinderen een afgeleid verblijfsrecht hadden, onvoldoende grond om niet per persoon afzonderlijk te komen tot vergoeding van schade wegens overschrijding van de redelijke termijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2026, 1047

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 09-10-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:30066](#)

minister van Asiel en Migratie.

VWEU 20

REGULIER. Afwijzing aanvraag verblijfsdocument EU/EER. Het daadwerkelijk genot van de rechten die artikel 20 van het VWEU biedt, moet worden gewaarborgd en procedurele regels die afbreuk doen aan het nuttig effect van deze bepaling zijn niet toegestaan. Daarom oordeelt de rechtbank dat de afhankelijkheidsverhouding ex nunc moet worden getoetst. De omstandigheden ten tijde van de bob wezen niet direct op een afhankelijkheidsverhouding. Maar die situatie is gewijzigd. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 1048

MK ABRS, 14-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:6007](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vb 2000 5.3 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. INFORMATIEFOLDER. Geen sprake meer van structurele schending van de informatieplicht. Geen verzwaarde belangenafweging.

5. De minister klaagt in zijn enige grief dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij de nodige inspanningen heeft verricht om te voldoen aan de informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde volzin, van het Vb 2000. Volgens de minister doet zich dan ook niet de situatie voor dat hij structureel niet voldoet aan die plicht. De minister wijst erop dat niet van hem verlangd kan worden dat hij in iedere denkbare taal een informatiefolder beschikbaar heeft. Volgens hem volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 24 juli 2024 ook niet dat de enkele omstandigheid dat de informatiefolder niet in iedere taal beschikbaar is, terwijl de door de Afdeling aan hem gegunde termijn van zes maanden is verstreken, al maakt dat het belang van de vreemdeling zwaarder moet wegen in de belangenafweging.

5.1. De grief slaagt. Dit oordeel licht de Afdeling hieronder toe.

5.2. De Afdeling heeft inmiddels in meerdere zaken geoordeeld dat verschillende nieuwe informatiefolders die zijn opgesteld na de uitspraak van 24 juli 2024 voldoen aan de eisen die worden gesteld in artikel 5.3, eerste lid, derde volzin, van het Vb 2000. [...] Uit deze uitspraken volgt dat de betreffende informatiefolders een overzicht bevatten van de gronden die aan de inbewaringstelling ten grondslag zijn gelegd en dat hierin ook wordt uitgelegd welke rechtsmiddelen tegen een maatregel van bewaring kunnen worden ingesteld en dat gratis rechtsbijstand mogelijk is. Gelet hierop en nu de nieuwe informatiefolders voor de relevante bewarings- en grensdetentiezaken in diverse veel voorkomende talen beschikbaar zijn, kan naar het oordeel van de Afdeling niet meer worden gezegd dat de minister structureel niet voldoet aan zijn informatieplicht.

5.3. Nu dus geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister structureel niet voldoet aan zijn informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde volzin, van het Vb 2000, is er ook geen plaats voor de verzwaarde belangenafweging. Dat betekent dat de rechtbank niet heeft onderkend dat in deze zaak een normale belangenafweging had moeten plaatsvinden.

5.4. De Afdeling is van oordeel dat deze belangenafweging in dit geval in het nadeel van betrokkene uitvalt. De inhoud van de nieuwe informatiefolder voor grensdetentie op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, in samenhang met het zesde lid, van de Vw 2000, is namelijk aan betrokkene uitgelegd met behulp van een tolk in de taal Wolof. Ook heeft zijn gemachtigde namens hem binnen enkele dagen beroep ingesteld tegen de maatregel. Ondanks het feit dat de minister niet heeft voldaan aan zijn informatieplicht uit artikel 5.3, eerste lid, derde volzin, van het Vb 2000, is aan betrokkene dus wel uitgelegd waarom aan hem een vrijheidsontnemende maatregel is opgelegd en dat hij tegen deze vrijheidsbeneming een effectief rechtsmiddel kan instellen.

[Naar inhoudsopgave](#)